

NU DA ATENȚIE

nu da atenție la
nimic și nimănui – din lumile
pulberilor fără de zăre: trebuie să ajungi
cât mai degrabă – acolo sus – în
ceruri – la adăpostul păsărilor și-al
îngerilor: numai de acolo înainte poți să
începi – să începi visul cel
mare – să începi a pune vânturile și
gândurile - la
punct – pe fiecare după
soiul lui – după
anotimp și bătaie – în
cămări și samare – după voci
mai zglobii - melancolice sau mai
amare

...numai de acolo încep
poveștile – cele fără de
sfârșit ori urmare – în care tu ești
neabătut – mereu
năierul tuturor mărilor – printre
giganticele vălătucuri și
valuri de
stele
***

O EVANGHELIE DE CRĂCIUN

Dumnezeu s-a arătat de după
colțul străzii: acum se numea
Iisus Hristos – avea și
buletin – și-l făcuse la o secție obscură de
poliție celestă – declarând că pe cel vechi îl
pierduse...

și L-au crezut polițiștii
celești – ca orișice birocrați
grăbiți ce sunt ei - și care se
respectă...

apoi – după ce-a ieșit El de la „*locul oficial al
adeveririi ființei stradale*” – s-a uitat în stânga – s-a

uitat în dreapta: n-a văzut niciun
mag mai de Doamne-ajută – în schimb
a constatat și văzut că
nimic din Creația Sa nu arăta – acum -
bine: toate – între timp - o luaseră cu totul
razna – cu osebite
oamenii – „*capodoperele zilei a
șasea*” – deh...

ăștia din urmă sufereau de
atâtea boli ucigașe – de atâtea beteșuguri
strigau sufocați – încât Dumnezeuul de
după colțul străzii s-a
îngrozit cât de multă treabă era de făcut – dar
deh... – El era Dumnezeuul Facerii – de la El se
așteptau atât de multe... – deci și-a
suflecat mânecile - și s-a pus pe
oblojit vindecat
înviat!

...atât de jalnic și de josnici ajunseseră nu doar
să arate – ci chiar să și fie „*capodoperele*” astea ale
(cică!) „*zilei a șasea*” (El nu-și numărăse – niciodată
nici zilele – nici nopțile...) – încât
începură (ele...ei...) să nutrească numai gânduri
tot mai îngrijorate – mai
meschine – criminale insolente și
violente – în legătură cu
binefăcătorul necunoscut și
sâcâitor: pentru a nu plăti – cumva -
serviciile Lui divine (...până și-un surâs de
recunoștință li se părea mult prea mult și
ireal de scump...) – s-au strâns cu toții
pe mutește (prefăcându-se că
nu se zăresc unii pe alții!) și
L-au omorât într-o seară (nici măcar „*pe
l-apus de soare*”...ca pe-un bătrân
câine de stână...) – în dosul unui deal mai
răsărit – la marginea unei țărine prăpădite – iar
cadavrului obținut astfel i-au dat un nume banal – foarte
des întâlnit – printre
„*capodopere*”:
Iuda...

apoi – fiecare s-a dus la
lucrul și la casa lui - anoste – toți fiind

ușurați că „*se scăpaseră – în sfârșit – de
prea mult bine și de prea multă
apăratură*” ...

...de atunci – când se mai
întâlnesc – la colț de
stradă – omul și Dumnezeu – primul (cum
altfel?) se preface a nu-L
vedea pe Cel din Urmă – dar
nici unii pe alții (...la fel ca
atunci...): „*cetățenii onești*”
plictisiți de implacabilele întâlniri cu El - numai
mestecă între fălcile îngrășate – înjurături
care de care mai
deșuchiate... – și conchid: „*nu mai scăpăm de ăsta – nici
mort!*”

...în urma fiecărei înjurături rămân urme – pe
zăpadă – pete întunecate și-adânci:
cu cât trece vremea – stai și te
întrebi cui aparțin – de fapt și de
drept – aceste pecinginoase
pete - urme strănii și întunecate pe zăpadă – care
la un moment dat – se opresc
drept în mijlocul drumului: oare se tot întoarce
Dumnezeu la locul crimei
Lor – aterizând drept în
mijlocul drumului conștiinței - sau
câte unul-unul – oamenii sunt cuprinși (pe la
mijlocul drumului spre
crimă...) - de
remușcări – și îi lovește revelația și deci
dorul de zbor... - chiar în toiul
mersului lor plimbăcios – da - chiar în timpul mersului
lor - fără munte și vale – agale
mers de automate
dereglate?

...cei rămași aici – pe
pământ – „*își fac reciproc
daruri*” (...se mituiesc
unii pe alții – ce mai!) – de
frică: „*dacă aproapele
vecinul și prietenul - neamul...deh...m-o fi
văzut - cumva - când l-am ucis pe
ciudatul ăla sâcâitor – colo - după deal – și mă pârăște la*

*poliția celestă? – ...mai bine îi dau ceva – îi
ung ochii cu ceva – să
tacă o vreme...” – ...și uite așa
ne-am trezit pe cap cu zarafii
puzderie – de Crăciun...*

...și – în momentele imediat următoare
mitei – se pornesc (ca apucații!) să mulgă de zor
galaxiile – cu atâta isterie în
„*cuget și simțire*” – de parcă
din bezne – s-ar fi auzit bătând un anume
ceas

dar fiecare șiștar de
lapte stelar - îl
varsă înapoi – astfel că întreg universul devine
foarte curând - o
nesfârșită mlaștină de
vomă albă...

...iar unii-alții (muuult - mult mai
târziu!) – ca de obicei – își
operează un transfer de
personalitate – și fac să
explodeze piața – cu vina lor
închipuită – traductibilă în
mormane de fleacuri și-n piscuri de
pierdere de vreme...

***

Adrian Botez